

CVIII

Když se český král Jan rozloučil v Kolmaru se svým otcem, římským králem Jindřichem, a potom přišel od Rýna konal v Norimberku po čtrnáct dní shromáždění knížat a silného vojska, stalo se, že vytáhl v den svatého Lukáše evangelisty^{1/} z Norimberka a postupoval do Cech. Bylo pak s králem Janem, když už došel do Chebu, jak dříve moudře zařídil jeho otec, římský král, mnoho knížat a šlechticů. Neboť byli v jeho vojsku pan Petr, arcibiskup mohučský, vévoda bavorský, falckrabě, pan Filip, biskup eichstádt-
ský, Fridrich, purkrabí norimberský, Berthold z Hennebergu, Ludvík z Öttingenu, hrabata Albrecht z Hohenlohe, Jindřich z Bruneku a Dither z Castellu, fojt švábský, i četná jiná hrabata a mužové svobodného stavu z Němec, kteří všichni přišli bojovat v mocné síle a velikém množství.

Bylo pak jejich vojsko veliké a náramně statečné, vybrané ze všeho kvetoucího rytířstva pučící Germánie. Odhadovalo se jich tehdy přes tři tisíce bojovníků kromě těch, jichž přibývalo denně z českých pánů. Mezi všemi však už jmenovanými byl váhavější k příchodu i k zápasu bavorský vévoda Rudolf, protože ho spojovalo pokrevní příbuzenství s knížetem korutanským, proti němuž výprava postupovala; byl tehdy potom s králem Janem z přinucení tělem, ale s Korutancem srdcem. A to působilo králi Janovi nemalou překážku v jeho záměru.

Potom přešel král Jan v den Všech svatých^{2/} se svým vojskem u Radešova^{3/} řeku, zvanou Ohře, ale těžko našel brod se ztrátou a škodou četných věcí; odtud postupovali přímou cestou přes Budyni a v den svatě Alžběty^{4/} dorazili král Jan a s ním všichni jak německá, tak česká knížata a velmožové před Kutnou Horu a začali na ni mužně útočiti. Dali totiž někteří páni králi Janovi takové rady, že musí být dříve pokořena Hora nežli Praha. Byla to zhoubná rada; neboť Kutná Hora kladla přicházejícímu Janovi, knížeti míru, větší odpor než Praha, protože

nerozumná sběh lidu v ní bydlícího nechápala nic ze svého vlastního dobra. Jindřich pak z Haufenšteina ze strany Korutancovy vešel s několika ozbrojenci do Kutné Hory a zaslepoval tam úskočnými sliby a jalovými slovy prostý lid, že odmítl nabízené dobro a pravého krále a přidržel se k vlastní záhube toho, pod nímž zakoušel útrapy. Útočili tito zvenčí, naproti tomu oni kladli odpor zevnitř a mezi těmito rozličnými příhodami válečnými zahubil meč brzy toho, brzy onoho; ale i Jindřicha z Lipé, který stál věrně při králi Janovi, poranila trochu střela z kuše, ale ne smrtelně. Ve všech srážkách vojsko krále Jana vždy vítězilo a dosti jich z protivné strany zajalo.

Když viděl král Jan a ti, kdo byli s ním, že není tehdy vhodný čas na válečné podniky, neboť už nastala strašná zima s poletujícím sněhem a chladem i mrazem, kterým všechna půda tvrdě tuhla, a když věděl, že je spojeno se ztrátou prodlévati před Horou, všichni odtud vytáhli a následující neděli^{5/} zároveň přitrhli k městu Kolínu, které leží nad Labem. Byla dříve dána tajně králi Janovi naděje, že ho chce toto město přijmouti, ale nenásledoval skutek, ačkoli předcházela naděje. I poslal pan Petr, arcibiskup mohučský, k měšťanům onoho města a oznámil jim řka: „Vyhledáváme obecné dobro, přišli jsme obnovit pokoj v království, protože jsme mužové mírumilovní; nyní nás vpustte do města a budeme v něm korunovati vašeho krále a on vám dá za tuto laskavost větší milost a trvalou výsadu, jakoukoli budete chtít mít.“ Oni však odporovali řkouce: „Nechceme, aby tento kraloval nejprve nad námi, ale co učiní Praha, naše hlavní město, to i my učiníme podobně,“ neboť nebylo onomu městu shůry dáno, že by měl nejprve do něho vkročiti král spravedlnosti, kníže míru. Po rozumnější pak poradě a po šesti dnech strávených před Kolínem přišlo celé vojsko sedmého dne, to jest jednu sobotu^{6/}, před Prahu s velikým náporom.

Byli tehdy v městě Jindřich Korutanský, který si vedl jako král, a Fridrich, syn markraběte míšeňského, protože přišel na pomoc svému strýci s veškerým oním vojskem, které dříve přemnoho naloupilo. Ti všichni se chystali k odporu; venku pak bylo s králem Janem mezi slavným rytířstvem přemnoho pražských měšťanů dříve jmenovaných, kteří prchli před tváří Korutancovou. A protože byla Praha s hradbami, vysokými

věžemi a příkopy i domy do výše postavenými město silně opevněné, takže se sama pokládá při svornosti obyvatelů za nedobytnou, začalo tedy vojsko, které leželo venku, užívati tehdy lsti místo sil. Neboť přátelé posílají z vojska nejstatečnější posly k přátelům uvnitř a rozličnými výzvami se starají, aby usilovali o společné dobro a přidrželi se krále Jana; jedněm slibují dary, druhým nahánějí strachu. Smýšlení mnohých se nakloní ke králi Janovi, odmítají Korutance a právě to zatajují před tím, kým pohrdají. Neboť za Korutance panovala tak veliká věrolomnost, že už stěží mohl míti jeden každý nějakou bezpečnou důvěru v otce nebo bratra. Přece však se někdy tajně scházejí v koutech mírumilovní mužové a mezi sebou se radí a ptají, co by měli dělat v této tísní.

Nechybělo pak těch, kdož vcházeli do města a vycházeli z něho, a ti obyčejně přinášeli tajné noviny. Mezi těmi pak byl jedním kněz Bernger, kaplan královny Elišky, a toho napadl chytrý způsob, aby mohl bezpečněji vcházeti do města a vycházeti z něho. Neboť vzal do rukou nějaké své listiny, v kterých byla zapsána nějaká soudní akta za nějaký kostel, přistoupil k strážcům městských bran a pravil: „Vy mě, páni, dobře znáte, že jsem synem tohoto města; podívejte se na mé listiny a přečtete si je, že mám ukončiti spor o kostel před Mohučským pánem; a proto budu-li v těchto dnech nešťalý, ztratím námahu a náklad s kostelem. Nyní, prosím, mne slyšte! Žádám, kdykoli přijdu a požádám vás o vstup a odchod, vpustte mne a vypustte, neboť nemám v úmyslu někomu škodit.“ A oni odpověděli: „Známe dobře vaši osobu, pane Bergere; abyste neztratil svůj kostel, otevřeme vám bránu, kdykoli přijdete.“ A tak tento vcházel a vycházel a sem tam přinášel tajné rady ne pro kostel, nýbrž pro celé Čechy a také odnášel; byla pak tato vůle libá Bohu.^{7/}

Když tedy bylo zařízeno a provedeno mnoho tajných vyjednávání jak mezi těmi, kteří byli uvnitř, tak těmi, kteří byli mimo město, dal též Bernger mohučskému arcibiskupovi znamení řka: „Kdykoli se zítra zazvoní na větší zvon u blahoslavené Marie v Týně^{8/}, hned se zdvihněte z tábora a spěšně se přibližte k městu, neboť vydá zítra Hospodin toto město do vašich rukou; jestliže pak zazní podruhé a potřetí zvuk zvonu, nikterak neotálejte, nýbrž běžte a město obsadte!“ Bylo pak, abych vydal svědectví

pravdě, takové uspořádání převelice potřebné a všem prospěšné. Byla tehdy zima velmi tuhá, sníh, mráz, jinovatka s ledem pokrývaly povrch země a to příliš škodilo lidem i zvířatům; neboť bydleli v barácích a stanech, a protože byl nedostatek dříví, zřídka bylo vidět oheň. Také musilo být přemnoho tažných koní i klusáků, protože omrzli, poraženo a z kůže staženo, nadto se nedostávalo jak lidem, tak ostatním živočichům všech potravin a vojsko nemělo už jiné výživy kromě té, která se tajně dovážela ze Zbraslavi a některých jiných míst. A proto si už většína, a zejména Rudolf, vévoda bavorský, umínili odejít bez ukončení z Čech a už hledali vhodnou příležitost k odchodu.

Mohučský pán pak s králem Janem se rozhodli uchýlit do šlechtických hradů, kamkoli by mohli, a přezimovat v Čechách. Neboť Mohučský častěji říkal: „I kdyby padaly z nebe oštěpy, kopí a kamení jako sníh a déšť, nebude to ještě moci zastrašit nás, které poslala svatá říše na opravu tohoto království; jen Hospodin spravíž cesty naše“^{9/1}“ Neboť byla v něm veliká pevnost myslí.

A co dále? Hle, nastane zítřejší den, onen, pravím, „den, kterýž učinil Hospodin“^{10/} v němž „poslal vykoupení“^{11/} království a lidu opuštěnému slítovník a milosrdný Hospodin, neboť to „jest den dobrých novin“^{12/}. Asi totiž o deváté hodině dne 3. prosince^{13/} se v městě zároveň shromáždili a sešli někteří mužové, které k tomu zvláště vyvolil Bůh, aby učinili konec oněm utrpením, jež snášelo království a město, anebo aby ztratili život; ale bylo jich málo. A kněz Bernger tajně vystoupil s některými na věž blahoslavené Panny a dal zazvonit zvonem jednou, dvakrát a potřetí. Na ten zvuk se vojsko

^{1/} Dne 18. října.

^{2/} Dne 1. listopadu.

^{3/} Radešov (v lat. Redensfurth, něm. Rodisfurt) na Loketsku; býval tam od starodávna brod přes Ohři.

^{4/} Dne 19. listopadu.

^{5/} Dne 22. listopadu.

^{6/} Dne 28. listopadu.

^{7/} Podle Epištoly sv. Pavla k Římanům 12. 2.

^{8/} v lat. orig.: in Laeta curia.

^{9/} Podle 1. epištoly sv. Pavla k Tesalonicenským 3. 11.

^{10/} Žalm 117. 24.

^{11/} Podle Žalmu 110. 9.

^{12/} 2. kniha královská 7. 9.

^{13/} Bylo to před 16. hodinou našeho času, chvíli před úplným setměním. Srv. dále zprávu o příchodu posla na Zbraslav.

hnulo, sešikovalo se do boje a pospíšilo k městu, přirazilo pak k různým stranám města a pečlivě pátralo, kde by mohlo vhodněji vtrhnouti do města. Zatím létají střely sem tam a některé poraní; někteří z vojska udeří na městskou bránu, sousedící s domem Mikuláše od Věže^{14/}, ale jsou odrazeni od těch, kteří byli nahoře.

Konečně, když tito útočili na město zvenčí, hle, přišlo uvnitř množství lidu, oděné válečnými zbraněmi; a motykami a sekerami rozbili bránu u svatého Františka^{15/}, která se jim otevřela ne sama od sebe, nýbrž po veliké námaze. Tehdy vesele spolu vstupovalo do města unavené vojsko, jedni přelézali přes příkopy, druzí se drápali na hradbu rukama, protože byl tehdy převelký nával těch, kdož vstupovali. Zvolal pak tehdy silným hlasem Heinman z Lichtemburka, řečený Krušina: „Zakazuji, aby nikdo nevstupoval do domu rychtáře Mikuláše Vacingera, neboť já sám vesele spotřebuji i s kořistí všechno, co je v něm nashromážděno.“

Vkročil tedy král Jan se zbraní do města Pražského a s ním celé vojsko bojovníků,

Ó jak šťastná byla ta hodina, ve které přišly o mnoho lepší časy, jež konec přinesly sporům. Šťastný byl králův vjezd, neb přinesl zvyklosti míru, kterým ulehčil Praze ten šťastný, nový a mladý král. A jemu, ó Kriste, rač chránit a zachovat život po celou řadu let a naplnit. Jak šťastnou jste zemí nyní vy, celé Čechy, kdy války odstoupí od vás a když zbožný mír teď bude přebývat s vámi. Šťastným stává se měšťan i rolník a každický člověk za takového krále, kdy dobře smí zákona užít. Šťasten je klášterní mnich i jeptiška z toho, že král jest takový, pod jehož křídly se nyní bezpečně žije. Veleben buď i Bůh, jež nemůže přemoci nikdo a jenž zničit chce hněv skrz tohoto mladého krále. Šťastný se ozývá hlas, jenž míru udílí dary, volá se mír, jen mír, a proto se zahání loupež. Blažený život Janův v těch letech nechat je šťastný, nechť kraluje Jan a prospívá, na věky šťasten!

Bez dlouhého prodlení se zvěstovala nastalá radost na všechna místa, nejbližší i vzdálená. A tak dorazil do Zbraslavi rychlým během žádoucí posel, poslaný od oněch mnichů, kteří vstoupili s novým králem do Prahy a všechno viděli, aby zvěstoval novou radost. Přišel však tam pozdě, když totiž zapadlo slunce a veliká většina mnichů ležíc na loži

všichni majíce přílby na plecích a v rukou svých blýskající meče vytasené z pochev. Korutanci pak a Míšňané a ti, kteří byli s nimi, ve zmatku uprchli ke špitálu na mostě a do hradu Pražského před tváří vznešeného krále Jana. Volali pak hned podle rozkazu krále Jana všichni ti, kteří s ním vešli do města, hlasem silným i posvátným: „Mír, mír, mír!“ A nastal ihned všem mír, jako kdyby byl přišel z nebe. Jednotliví lidé městští hned otvírali beze strachu dveře, které byly dříve zavřeny; s radostí pozorovali krásné veliké skutky nového krále, který přišel soudit se spravedlností. Od oné hodiny se všem lidem města volal a hlásal jen mír a pokoj a zahnal dřívější násilnictví nový šťastný mír. Téhož dne se vrátil do svého majetku každý, kdo z něho byl neprávem vyhnán, zadusil bázeň, bezpečně spal, měšťané odložili obvyklé zbraně, hned se svorně procházeli a plesali nad svým novým králem. Město tehdy stálo bezpečně ve dne a nebylo uzavřeno v noci. Toť zajisté šťastná „proměna pravice Nejvyššího“.^{16/}

už zavřela oči ve spánku. Na tak radostnou zprávu, zvěstující ještě radostnější výsledek, bylo tehdy lehko vzbudit celý konvent. Ó jak veliká radost zaznívala na Zbraslavi pro tuto zprávu! Zachovávalo se sice tehdy mezi mnichy náležitě mlčení, protože bylo po kumpletu, takže nemluvili jeden na druhého, ale porušovali noční mlčení v tom, že všichni

mluvili ústy libými a srdcem chválicím k největšímu Bohu: jeden totiž pokorně volal hlasem svým k Bohu ze srdce prozpěvuje: „Tě Boha chválíme, Tebe Pána vyznáváme“^{17/}, jiný plesal a zpíval: „Požehnaný Pán Bůh Izraelský“^{18/} a každý, podle toho, jak měl svým citem v nitru ducha Božího, udá-

val nápěvy místo předzpěvovatele chvalozpěvů^{19/}, velebě Hospodina radostným srdcem. Všichni pak bratři, slyšíce tak dobré noviny, málo spali oné noci a všichni se nemohli dočkat úsvitu zítřejšího dne, aby plněji pochopili příčinu radosti. A tak ráno vstali a vzdávali Bohu díky slovy:

Vlídna Kristova matka, tys okovy kláštera svého zlomila, zkusila ty, kdož dřív se rouhali tobě. Zmaten teď do hradu prchá, jenž dříve ke hvězdám toužil vystoupit, chlouby pln, ten ode všech nenáviděný šlechtic Aufenstein Jindřich, zlý kláštera v Zbraslavi přítel, zatím co vně i uvnitř jak zloděj skrývá se onen z Korutan kníže, jenž rouhačem byl. Ten žádného nyní Čecha už neurazí, leč sám dřív odtáhne odtud.

Neboť jak neměla tehdy Zbraslav náramně plesati, když byla osvobozena od tolika násilných utlačovatelů a každodenních vyděračů? Vždyt tento Jindřich z Haufenšteina, jakož i jiní jeho společníci vynutili kdysi jednoho dne na Zbraslavi, tehdy velmi chudé, osmdesát tisíc chlebů a osmdesát věder piva a dostali je bez slitování kromě jiných darů. A právem zvučela Zbraslav novou radostí, protože unikla onomu knížeti, který usiloval dosti hloupě potrestati, jakož i vyměnití prvního jejího opata. Když totiž pracoval pan Konrád, první opat zbraslavský, v německých krajinách za dobrý stav království, nemohl mu korutanský vévoda uškodit, jak chtěl, a proto rozhněván pravil mnichům: „Nezvolíte-li si ihned na Zbraslavi jiného opata, který by byl na naší straně, pocítíte na sobě bič mého hněvu!“ Na taková bezohledná slova odpověděli tehdy přítomní

mniši šalivými ústy vévodovi, co se mu líbilo, v srdci však si zaznamenávali a pevně zachovávali opak. Neboť tehdy měli všichni mniši jedinou pevnou vůli, že by raději chtěli ztratit život nežli v něčem rozrušit opata jako nejdražšího otce a vyměnit ho. A proto neuznali mniši tento rozkaz, a právem; neboť vévoda korutanský, který nařídil vyměnit opata, sám dříve utekl, ale opat potom setrval ve veliké úctě. Chtěl také týž vévoda ve své hrubé prostotě, aby se bratr Heřman, konvrš, dozorce nad ševci v Sedlci, stal tam opatem, ale ten odpověděl: „Pane králi, mám dlouhé vousy, ale nedovedu číst a psát a nemohu zastávat kněžský úřad, ani řád nedovoluje, aby byl konvrš opatem.“ A jemu onen: „Neumíš-li ty číst nebo zpívat, ať zpívá a čte za tebe jiný, ty aspoň budeš mít jméno opata, všechno budeš řídit podporován ochranou naší moci.“

Ó jak zaslepen byl ten člověk, buď nespravedlivý zcela nebo sprostý jak kůň, jenž přeje si, aby byl opat vousatý jako Řek. A právem by kozlem byl nazván opat, jenž bradatý byl by, až kněžský by zastával úřad.

A stalo se hned, jak vtáhl král Jan, císařův syn, mocí se svým vojskem do Pražského města, že Jindřich, vévoda korutanský, prchl před tváří jeho do Menšího Města a na hrad Pražský se všemi svými pomocníky. Prchla pak s ním z Většího Města veškerá násilnost a zůstal v ní, zaveden králem Janem, pokoj a spravedlnost až do dnešního dne.

^{14/} Menší branka na místě dnešní Prašné brány.

^{15/} Na Františku poblíž Vltavy.

^{16/} Podle Žalmu 76. 11.

^{17/} Chvalozpěv sv. Ambrože.

^{18/} Lukáš 1. 68.

^{19/} Chvalozpěvy (laudes) k oslavě Boží se zpívaly v klášterech, zejména cisterciáckých, při východu slunce jako první pobožnost denní, přičemž jeden mnich vždy předzpěvoval.

Když se král Jan zdržoval v městě v pokoji, Korutanec na Hradě ve zmatku, konala se mezi nimi po pět dní za sebou rozličná vyjednávání, zda by se snad mohl najít mezi těmito knížaty nějaký přiměřený způsob dohody. A co prospělo, že měli obšírné rozmluvy? Hle, devátého prosince o půlnoci tajně uprchl Korutanec s paní Annou, svou manželkou, a celou svou družinou, aniž ho kdo pronásledoval, z Pražského hradu, zanechav ho za sebou s otevřenými branami. Odešel tedy bez vědomí všech, když spali, ve zmatku z království ten, který v něm přes tři roky panoval hanebným způsobem a vládou velmi nepořádnou. Odvedl pak s sebou Jindřicha, pražského měšťana, řečeného od Kamene^{20/}, a několik měšťanských synů jako zajatce, ale ty všechny vysvobodil mocí Vilém, řečený Zajíc, z jeho rukou, když utíkal, a přivedl je nazpět do Prahy.

Divná věc, když tajně utíkal Jindřich, vévoda korutanský, a na útěku bručel jako medvědice, které vzali mláďata, a konal svou cestu přes Pec u Křivoklátu^{21/}, přihodilo se, že se téhož dne a po téže cestě spěšně ubírali do Prahy se svou družinou na koních a vozzech tři opati, totiž sedlecký, plaský a zbraslavský, kteří se přičiňovali za krále Jana. Jakmile pak uviděli stopy prchajícího Korutance, ochabla v nich veškerá síla mysli; neopatrně se totiž dostali na tu cestu, protože nikterak netušili útěk korutanského vévody. Kdyby však je byl dopadl vztek Korutanců, byla by je šílená ruka rozdrtila takřka na prach. Ale Hospodin, který je ostříhal při odchodu, ochránil je i při návratu jako posly míru.

^{20/} Byl to bratr Eberlina od Kamene, srv. kap. XCV, pozn. č. 11.

^{21/} V lat. textu: Purgilinum.

Tehdy ochránil Bůh ty spravedlivé, neb znal je; nebýt ochrany Boží, je byl by ukamenoval ve svém hněvu zlý lid, jenž tenkrát utíkal z Prahy. Avšak v takové smrti by žili údělem věčným, neboť přinesli mír, čímž zahnali veškeru zlobu.

KRÁL JAN USPOŘÁDAL MÍR
V KRÁLOVSTVÍ ČESKÉM
A BYL KORUNOVÁN
LÉTA PÁNĚ 1311

❖ CIX

Vzdávajme nyní všichni díky Pánu Bohu, který nás svou dobrotou vysvobodil z moci korutanské.

Nyní se shromáždíme všichni a vzdávajme díky a chválu Kristu, který svou mocí nás tohoto knížete zbavil, knížete, který správu své říše s nevalnou péčí vedl celé tři roky a u sebe, krutého vládce, choval i mnohé jiné, kdož jako zloději žili, království škodili jen a mír tu nesjednávali. Ale že toto je kruté, teď děsím se napsati více; proto zde budiž mez a teď chci veselé věci

psáti a vypravovati takové, které jsou plny radosti, jakož i příjemné. Neboť kdo by nepovažoval za radostné a zcela příjemné, že v království Českém, zakrytém dosud chmurou mnohých útrap, zavlétla zářící nová hvězda, takřka z výšin nebeských seslaná, před jejímžto jasným paprskem umlklo všechno poblouzení? Kdo nepokládá za božské tajemství to, co s podivem pozorujeme? Neboť vidíme již skutečně to, co pokládal včera a předevidím za nemožné veškeren smysl lidský. Jak bychom nepovažovali za zřejmý důkaz slitování Božího, že Bůh tak náhle způsobil skrze mladičkého krále Jana, majícího čtrnáct let svého věku a v království nováčka, úspěch tak velikého pokoje? Neboť hned když ponejprv vcházel do Pražského města tento mladý král, volali: „mír“, a požehnání toho míru brzy na všech místech přibývalo.

Vyhlásil tedy svůj sjezd tento nový král a všem napsal, aby přišli veškerí čeští velmožové do Prahy ve svátek Narození Páně.^{1/} A tak všichni páni, jakož i šlechtici ihned poslechli tohoto nařízení nového krále a ochotně přišli svorně v míru do Prahy, jak král rozkázal. Přicházející pak přicházeli s jásáním, majíce rytířská odění, a nechali doma své válečné zbraně, které dříve nosili, tušíce všude bitky. A tak se všichni obyvatelé království, shromáždění v Praze, veselí nad svým novým králem, oslavují Boha, sklonění k zemi vítají a uctívají krále, nabízejí svému králi ochotné služby a vykonávají mu přísahu stálé věrnosti s holdováním. Všichni pozorně pohlíželi na svého krále, na jeho tvář jako na tvář anděla stojícího mezi nimi.

Neboť byl tehdy a je dodnes mladík pře-

Půvabný tento král a nad jiné vznešený rodem, má též andělskou tvář, z čehož celé Čechy se velmi těší a jásají nad tím a hlučí velikou chválou, v radosti tonou teď, když mír jim zase byl vrácen.

Neboť pokoj měla před obličejem tohoto mírumilovného krále a mladíka země, v které se dříve bouřil jeden proti druhému za času a vlády knížete korutanského, starce. Ale zda máš jen jedno požehnání, Otče všemohoucí, věčný Bože? Požehnal jsi, Pane, zemi své, dej také požehnání, zákonodárce, králi, Hospodine, ať „v síle tvé se raduje král“,^{5/} prosí tě pokorně jeho stádo. Pamatuj, Hos-

krásný, zjevem spanilý, v tváři „bílý a červený, vybraný z tisíců“^{2/}, sličný krásou nad syny skoro všech lidí, které v těch dobách zplodila^{3/} vzhlednost Němců anebo zrodila spanilá ztepilost vybrané přirozené krásy Čechů. Ó kolikrát zazněl v oněch dnech v mých uších svůdný zvuk pochvaly a byl to hlas veliké většiny lidu: „Tento mladistvý a líbezný král, vybraně urostlý, zasluhuje srovnání spíše s andělem nežli s člověkem.“ Říkali také přemnozí v onen den: „Sličný zjev tohoto krále určuje a jeho vlastní jméno ohlašuje, že Hospodin chce potěšiti svůj lid, neboť Jan je jméno jeho. Co však znamená Jan nežli „milost Boží“? Milost Boží je, že nastala milost a pravda skrze Pomazaného Páně, totiž tohoto krále.

Tehdy přísahali na rozkaz králův šlechtici království, že budou v zemi České konati a zachovávatí mír a prospěch, a tu smlouvu zachovali, jak slíbili. Nastal tedy mír, protože Bůh, původce a milovník pokoje, rozhodl tak učiniti skrze tohoto krále. Proto „se naplní pole hojností“^{4/} v pokoji. Neboť ti, kteří utekli v zlé době, zanechávající svůj majetek, po návratu „osévali pole, osazovali vinice a shromáždžovali sobě užitek úrody“^{4/}, pronajímalo se lidu místo, kde předtím byl opuštěný příbytek a kde byla poušť.

Zbytky pak Korutanců a Míšňanů, které po sobě zanechal na útěku vévoda korutanský v některých městech a posádkách, vypudil hned král Jan z českého území svou pečlivostí a podle nějaké dohody, také nazpět získal tento král přemnoho hradů království, jež byly rozdány a od šlechticů zabrány, a dosud se usilovně přičiňuje, aby opět dostal a ke království připojil, co bylo rozchváčeno.

^{1/} 25. prosince.

^{2/} Píseň Salomounova 5. 10.

^{3/} Podle Žalmu 64. 12.

^{4/} Žalm 106. 37.

^{5/} Žalm 20. 2.

^{6/} Žalm 44. 8.